

Arrest

nr. 325 826 van 25 april 2025
in de zaken RvV X/ IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2024.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers' ouders, dienden, mede namens beide verzoekers, een eerste verzoek om internationale bescherming in op 28 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 17 september 2020 de beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) omdat verzoekers reeds als vluchtelingen erkend werden in Kroatië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') verwierp het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen aantekenden in zijn arrest van 20 mei 2021.

1.3. Verzoekers dienden elk afzonderlijk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 18 juni 2021.

1.4. De commissaris-generaal nam op 19 april 2022 beslissingen niet-ontvankelijk (internationale bescherming in een andere EU lidstaat. De Raad verwierp het beroep dat door verzoeker werd aangetekend in zijn arrest nr. X van 8 november 2022 en dat van verzoekster in zijn arrest nr. X van 8 november 2022.

1.5. Verzoekers dienden op 23 november 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in op 23 november 2022.

1.6. De commissaris-generaal nam op 1 maart 2023 beslissingen niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Geen van beide verzoekers tekende hiertegen beroep aan.

1.7. Na in Duitsland verzoeken om internationale bescherming te hebben ingediend, die werden afgewezen, dienden verzoekers op 12 augustus 2024 een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal nam op 9 september 2024 de beslissingen niet-ontvankelijk (volgend verzoek. Geen van beide verzoekers tekende hiertegen beroep aan.

1.9. Op 1 oktober 2024 dienden verzoekers elk hun vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.10. Op 4 december 2024 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van M.A., verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Syrische nationaliteit en u bent afkomstig uit Aleppo (Syrië). U hebt Syrië verlaten toen u twaalf jaar was, ergens in 2015, in het gezelschap van uw moeder M. M. (CG [...], O.V. [...]), uw vader H. M. (CG [...], O.V. [...]), uw zussen T. M. (CG [...]; O.V. [...]) en S. M. (CG [...]; O.V. [...]). Jullie reisden naar Turkije waar jullie enige tijd in Istanbul verbleven. Via een hervestigingsmissie werden jullie vervolgens naar Kroatië overgebracht. Jullie verbleven er legaal en hadden er internationale bescherming. Omwille van de moeilijke levensomstandigheden verlieten jullie uiteindelijk ook Kroatië en jullie reisden naar België. Op 28 januari 2020 dienden uw ouders hier een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezelde minderjarige werd ingediend. In het kader van dit verzoek werd op 17 september 2020 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Op 1 oktober 2020 dienden uw ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd door de RvV op 20 mei 2021 verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

*Op 18 juni 2021 diende u in eigen naam een **eerste verzoek** om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. Ook uw zussen verzochten diezelfde dag in eigen naam om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek vermeldde u Kroatië verlaten te hebben omwille van de moeilijke levensomstandigheden. Jullie zaten eerst een viertal maanden in een opvangcentrum en vervolgens kregen jullie een eigen woning in de stad Sisak. Jullie konden moeilijk aarden in Kroatië. U en uw zus T. mochten niet naar school gaan omdat jullie toen reeds ouder dan veertien waren. Jullie moesten in de plaats van te studeren gaan werken. U noch uw ouders konden werk vinden. De Kroaten behandelden jullie ook racistisch. Bovendien kreeg uw zus S. mentale problemen door pesterijen op school. Na ongeveer acht maanden in Kroatië gependend te hebben, besloten jullie definitief met het hele gezin te verhuizen naar België. Ter staving van uw verzoek legde u twee werkdocumenten van in Kroatië neer, alsook twee appreciatiebrieven van uw taalschool in België.*

Op 19 april 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien u reeds erkend werd als vluchteling in Kroatië. Op 8 november 2022 werd het beroep dat u hiertegen intekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

*U verliet België niet en diende op 23 november 2022 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Uw ouders en zus T. dienden op diezelfde datum tevens een tweede verzoek in. U verklaarde dat u hier reeds drie jaar verbleef, gewerkt hebt en naar school bent gegaan. U zocht stabiliteit, wilde iets opbouwen en niet meer van plek veranderen. Wat Syrië betreft, vreesde u te zullen worden gerekruteerd voor de militaire dienst. In Afrin zouden de Turken u als Koerd niet met rust laten. Bovendien hadden jullie geen huis meer aangezien dit werd vernield. U herhaalde dat u in Kroatië niet kon studeren, noch werken en dat er veel racisme en discriminatie was. U hoorde van anderen die naar Kroatië waren gerepatrieerd en daar niet opgevangen werden en op straat verbleven.*

Op 16 februari 2023 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien u geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende geen beroep in tegen deze beslissing.

*Op 27 maart 2023 ging u naar Duitsland. U diende daar tevens een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd geweigerd. U keerde op 12 augustus 2024 terug naar België en diende hier diezelfde dag een **derde verzoek** in. Uw ouders en zus T. dienden op diezelfde datum tevens een derde verzoek in. U verklaarde geen nieuwe elementen te hebben. Uw reeds aangehaalde vrees bij terugkeer is nog steeds actueel. U vreest bij terugkeer naar Syrië gedood te worden omwille van de nog steeds heersende burgeroorlog in Afrin. Wat Kroatië betreft haalde u aan dat daar van alles werd beloofd: onderwijs, verder studeren en werkmogelijkheid, maar jullie hebben daar niets van gekregen. Er zou bovendien veel racisme zijn geweest ten opzichte van jullie, waardoor jullie er niet konden leven. U gaf aan dat het in België beter is dan in andere landen. U legde geen documenten neer ter staving van uw vorig verzoek.*

Op 9 september 2024 werd uw derde asielaanvraag afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. U tekende geen beroep aan.

*Zonder België te verlaten dienden u en uw zus T. op 1 oktober 2024 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in. Een dag later wendden ook uw ouders zich een vierde keer tot de asielprocedure. U baseert zich hierbij op dezelfde vrees die u reeds in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u bij een terugkeer naar Syrië vreest te zullen worden gedwongen tot het voltooien van uw legerdienst, alsook dat u er door het regime als verrader zal worden beschouwd. Daarnaast stelt u dat Koerden in het bijzonder geviséerd worden. Ook herhaalt u dat een terugkeer naar Kroatië onmogelijk zou zijn, u stelt dat de Kroatische ambassade u op de hoogte heeft gebracht dat u er niet langer gekend bent. In Kroatië kreeg u bovendien te maken met racisme, een slechte socioeconomische situatie en beperkte toekomstmogelijkheden.*

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: verscheidene nieuwsartikels en screenshots van mailverkeer met een medewerker van de Kroatische ambassade in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hoewel u in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming in eerste instantie wederom verwijst naar een door u gekoesterde vrees ten aanzien van Syrië – met name het gegeven dat u er verplicht uw legerdienst zal moeten doen, dan wel dat u vreest te zullen worden geïnterviewd als zijnde van Koerdische origine (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17 & 20) – , dient het CGVS andermaal te benadrukken dat uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming hebt verkregen in Kroatië, en dat u dus reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Bijgevolg wordt in deze uw vrees bij terugkeer naar Syrië als land van herkomst niet in overweging genomen daar van u kan worden verwacht dat u zich vestigt in het land waar u asiel werd verleend.

Hierbij dient te worden beklemtoond dat, nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming resulteerde in een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat er werd vastgesteld dat uw verzoek, het eerste dat u in eigen naam indiende nadat u eerder een beslissing ontving als minderjarige op bijlage van uw ouders, uitsluitend berustte op dezelfde gronden als degene die uw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Deze conclusie werd op 8 november 2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingen in het arrest met nummer 279887. Uw tweede en derde asielaanvraag werden vervolgens door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u aldus kan rekenen op internationale bescherming in Kroatië. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen. Vervolgens werden uw tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissingen ondernam u geen beroepsprocedure. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten. U brengt in het kader van uw huidige verzoek geen bijkomende elementen naar voren waaruit zou blijken dat u niet langer bescherming geniet in Kroatië, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn en dat u een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië. Louter door te verklaren dat u niet langer gekend zou zijn in Kroatië, volstrekt blote beweringen, toont u immers niet op objectieve wijze aan dat de Kroatische autoriteiten uw beschermingsstatus en hieruit voortvloeiende verblijfsstatus – alsook die van uw familieleden – werkelijk definitief zou hebben beëindigd toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Ook de door u neergelegde screenshots kunnen allerminst worden aanvaard als sluitend bewijsmateriaal voor de door u geponeerde beweringen hieromtrent (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Om te beginnen betreffen dit immers slechts screenshots van e-mails, hetgeen betekent dat deze op erg eenvoudige wijze onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie en fraude. De authenticiteit van deze correspondentie kan geenszins worden nagegaan. Daarbij kan uit de inhoud van dit mailverkeer evenmin op objectieve en onomstootbare wijze worden afgeleid dat u en uw familieleden niet langer zouden kunnen rekenen op internationale bescherming in Kroatië. Het loutere vermeende feit dat een medewerker van de Kroatische ambassade in België – geenszins bevoegd in deze – uit de losse pols en in twee zinnen zonder meer zou hebben beweerd dat jullie in België asiel moeten aanvragen omdat jullie nu eenmaal hier zijn en dat u geen recht heeft op asiel in Kroatië omdat u dat land verlaten hebt, vormt logischerwijze geen officieel bewijs voor het vermeende gegeven als zou uw beschermingsstatus in Kroatië werkelijk niet meer geldig zijn. Nergens tonen u en uw familieleden op objectieve wijze aan dat jullie niet langer internationale bescherming genieten in Kroatië en dat jullie zich in het kader van het verkrijgen van nieuwe verblijfsdocumenten niet langer tot de daartoe bevoegde Kroatische diensten kunnen wenden. Het CGVS beschikt evenmin over informatie in die trant. U geraakt in deze met andere woorden niet verder dan blote beweringen.

De verdere verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt aangaande uw vrees bij terugkeer naar Kroatië, zijn voorts in wezen inhoudelijk identiek aan de

motieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet, meer bepaald naar vormen van racisme die in de Kroatische samenleving prevalent zouden zijn, de slechte socio-economische situatie aldaar en het gebrek aan toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Het louter herhalen van en volharden in eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in dit land wat u betreft vergroot.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De nieuwsartikels beschrijven louter een algemene situatie in uw land van herkomst, Syrië. Bijgevolg worden deze als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, die zoals reeds gesteld gebeurt ten aanzien van Kroatië. De screenshots van het mailverkeer met ene I. L. kunnen, zoals hierboven reeds toegelicht niet overtuigen. Met dit document brengt u aldus geen nieuw element aan waaruit zou blijken dat u niet naar Kroatië zou kunnen terugkeren. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De beslissing genomen ten aanzien van M., T., verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Syrische nationaliteit en bent afkomstig uit Aleppo (Syrië). U bent geboren op [...] mei 2004. U hebt Syrië omwille van de oorlog verlaten toen u elf jaar was, ergens in 2015, in het gezelschap van uw moeder M. M. (CG [...], O.V. [...]), vader H. M. (CG [...], O.V. [...]), en uw broer A. M. (CG [...]; O.V. [...]) en zus S. M. (CG [...]; O.V. [...]). Jullie reisden naar Turkije waar jullie een viertal jaar verbleven alvorens via een hervestigingsmissie naar Kroatië te worden overgebracht. Na een aantal maanden verlieten jullie Kroatië omwille van de moeilijke levensomstandigheden (zie infra) en u kwam met uw ouders, broer en zus naar België. Op 28 januari 2020 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 17 september 2020 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen. Op 1 oktober 2020 dienden uw ouders beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Dit beroep werd door de RvV op 20 mei 2021 verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 18 juni 2021 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ook uw broer en zus verzochten diezelfde dag in eigen naam om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek vermeldde u Kroatië verlaten te hebben nadat jullie vanuit Turkije met het hele gezin, via een

hervestigingsmissie, naar daar overgeplaatst waren. Jullie zaten een viertal maanden in een opvangcentrum en vervolgens kregen jullie een eigen woning in de stad Sisak. Jullie konden moeilijk aarden in Kroatië. U en uw broer mochten niet naar school gaan omdat jullie toen reeds ouder dan veertien waren. Jullie moesten gaan werken. Uw ouders noch u of uw broer konden werk vinden. De Kroaten behandelden jullie ook racistisch. Toen u op een dag uw zus van school ging halen, werden er vieze woorden tegen u gezegd en water naar u gegooid. Na ongeveer acht maanden in Kroatië gespendeerd te hebben, besloten jullie definitief met het hele gezin te verhuizen naar België. Ter staving van uw verzoek legde u een werkdocument van Kroatië neer.

Op 19 april 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien u geen enkel feit aanhaalde dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigde. Op 8 november 2022 werd het beroep dat u hiertegen intekende bij de RvV verworpen.

U verliet België niet en diende op 23 november 2022 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. Uw ouders en broer A. dienden op diezelfde datum tevens een tweede verzoek in. U verklaarde dat u hier in België wilde blijven aangezien u zich hier thuis voelde. U ging hier naar school, maar diende te stoppen omdat u geen vaste verblijfplaats had. Wat Syrië betreft vreesde u de oorlog en te zullen worden gerekruteerd. U legde geen bijkomende verklaringen af met betrekking tot Kroatië, noch legde u extra documenten neer.

Op 1 maart 2023 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk aangezien u geen nieuwe elementen of feiten aanhaalde die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 27 maart 2023 ging u naar Duitsland. U diende daar tevens een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen werd geweigerd. U keerde op 12 augustus 2024 terug naar België en diende hier diezelfde dag een **derde verzoek** in. Uw ouders en broer A. dienden op diezelfde datum tevens een derde verzoek in. U haalde aan geen nieuwe elementen te hebben. Uw reeds aangehaalde vrees bij terugkeer was nog steeds actueel. U vreest nog steeds de oorlog in Syrië. Jullie hebben er geen huis meer en u kunt er niet naar school. Wat Kroatië betreft verwees u naar het feit dat u er niet naar school kunt. Er zou tevens veel racisme zijn. Als jullie zouden terugkeren, zouden jullie er niet welkom zijn. Bovendien beweerde u dat uw beschermingsstatus er niet meer geldig is. U legde geen documenten neer ter staving van uw vorig verzoek.

Op 9 september 2024 werd uw derde asielaanvraag afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing. U tekende geen beroep aan.

Zonder België te verlaten dienden u en uw broer A. op 1 oktober 2024 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in. Een dag later wendden ook uw ouders zich een vierde keer tot de asielprocedure. U baseert zich hierbij op dezelfde vrees die u reeds in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u bij een terugkeer naar Syrië vreest te zullen worden gedwongen tot het uitvoeren van een legerdienst, dan wel een huwelijk. U stelt dat uw vrees en problemen ten aanzien van uw land van herkomst nog steeds actueel zijn. Ook herhaalt u dat een terugkeer naar Kroatië onmogelijk zou zijn, u stelt dat de Kroatische ambassade u op de hoogte heeft gebracht dat u er niet langer gekend bent. In Kroatië kreeg u bovendien te maken met racisme, een slechte socio-economische situatie en beperkte toekomstmogelijkheden.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: verscheidene nieuwsartikels en screenshots van mailverkeer met een medewerker van de Kroatische ambassade in België.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hoewel u in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming in eerste instantie wederom verwijst naar een door u gekoesterde vrees ten aanzien van Syrië – met name het gegeven dat u er verplicht een vorm van legerdienst zal moeten doen of dat u er verplicht zal worden te huwen, dan wel dat u vreest te zullen worden geviséerd als zijnde van Koerdische origine (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17 & 20) –, dient het CGVS andermaal te benadrukken dat uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier blijkt dat u reeds internationale bescherming hebt verkregen in Kroatië, en dat u dus reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Bijgevolg wordt in deze uw vrees bij terugkeer naar Syrië als land van herkomst niet in overweging genomen daar van u kan worden verwacht dat u zich vestigt in het land waar u asiel werd verleend.

Hierbij dient te worden beklemtoond dat, nadat uw eerste verzoek om internationale bescherming resulteerde in een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat er werd vastgesteld dat uw verzoek, het eerste dat u in eigen naam indiende nadat u eerder een beslissing ontving als minderjarige op bijlage van uw ouders, uitsluitend berustte op dezelfde gronden als degene die uw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek. Deze conclusie werd op 8 november 2022 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingen in het arrest met nummer 279886. Uw tweede en derde asielaanvraag werden vervolgens door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u aldus kan rekenen op internationale bescherming in Kroatië. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen. Vervolgens werden uw tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissingen ondernam u geen beroepsprocedure. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten. U brengt in het kader van uw huidige verzoek geen bijkomende elementen naar voren waaruit zou blijken dat u niet langer bescherming geniet in Kroatië, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn en dat u een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië. Louter door te verklaren dat u niet langer gekend zou zijn in Kroatië, volstrekt blote beweringen, toont u immers niet op objectieve wijze aan dat de Kroatische autoriteiten uw beschermingsstatus en hieruit voortvloeiende verblijfsstatus – alsook die van uw familieleden – werkelijk definitief zou hebben beëindigd toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Ook de door u neergelegde screenshots kunnen allerminst worden aanvaard als sluitend bewijsmateriaal voor de door u geponeerde beweringen hieromtrent (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Om te beginnen betreffen dit immers slechts screenshots van e-mails, hetgeen betekent dat deze op erg eenvoudige wijze onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie en fraude. De authenticiteit van deze correspondentie kan geenszins worden nagegaan. Daarbij kan uit de inhoud van dit mailverkeer evenmin op objectieve en onomstootbare wijze worden afgeleid dat u en uw familieleden niet langer zouden kunnen rekenen op internationale bescherming in Kroatië. Het loutere vermeende feit dat een medewerker van de Kroatische ambassade in België – geenszins bevoegd in deze – uit de losse pols en in twee zinnen

zonder meer zou hebben beweerd dat jullie in België asiel moeten aanvragen omdat jullie nu eenmaal hier zijn en dat u geen recht heeft op asiel in Kroatië omdat u dat land verlaten hebt, vormt logischerwijze geen officieel bewijs voor het vermeende gegeven als zou uw beschermingsstatus in Kroatië werkelijk niet meer geldig zijn. Nergens tonen u en uw familieleden op objectieve wijze aan dat jullie niet langer internationale bescherming genieten in Kroatië en dat jullie zich in het kader van het verkrijgen van nieuwe verblijfsdocumenten niet langer tot de daartoe bevoegde Kroatische diensten kunnen wenden. Het CGVS beschikt evenmin over informatie in die trant. U geraakt in deze met andere woorden niet verder dan blote beweringen.

De verdere verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt aangaande uw vrees bij terugkeer naar Kroatië, zijn voorts in wezen inhoudelijk identiek aan de motieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet, meer bepaald naar vormen van racisme die in de Kroatische samenleving prevalent zouden zijn, de slechte socio-economische situatie aldaar en het gebrek aan toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Het louter herhalen van en volharden in eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in dit land wat u betreft vergroot.

De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De nieuwsartikels beschrijven louter een algemene situatie in uw land van herkomst, Syrië. Bijgevolg worden deze als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, die zoals reeds gesteld gebeurt ten aanzien van Kroatië. De screenshots van het mailverkeer met ene I. L. kunnen, zoals hierboven reeds toegelicht niet overtuigen. Met dit document brengt u aldus geen nieuw element aan waaruit zou blijken dat u niet naar Kroatië zou kunnen terugkeren. Hetzelfde geldt voor uw verklaringen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijke rolnummers 329 369 en 329 437, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 329 437 identieke middelen en argumenten ontwikkelt als in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer 329 369. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften dezelfde argumenten ontwikkelen, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de

twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen

2.2. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. De verzoekschriften

3.1. In een enig middel voeren verzoekers in de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, lid 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1, A en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; artikel 3 van het EVRM; artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 33, § 2, d) van de richtlijn ‘Procedures’ (Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening of intrekking van internationale bescherming); de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, het beginsel dat administratieve beslissingen naar behoren moeten worden gemotiveerd, het niet in aanmerking nemen van recente informatie over het land van herkomst; het beginsel van behoorlijk bestuur; het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid bij het nemen van haar beslissing rekening moet houden met alle relevante elementen van de zaak en een kennelijk onjuiste beoordeling.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet geven verzoekers vooreerst een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en trachten dit vervolgens te weerleggen. Zij betogen als volgt: *“Vooraf dient te worden benadrukt dat het CGVS op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de e-mail die de raadsman van de verzoekers op 26 november 2024 aan het CGVS heeft gezonden. Het CGVS maakt in de bestreden beslissingen immers geen melding van deze e-mail. Het CGVS stelt enkel dat de verzoekers enkel screenshots hebben overgelegd van zijn e-mailuitwisselingen met de Kroatische consulaire autoriteiten in België en dat die screenshots gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en gefraudeerd en dat de authenticiteit van die e-mailuitwisselingen in geen geval kan worden geverifieerd. Bij e-mail van 26 november 2024 heeft de raadsman van de verzoekers het CGVS echter een volledige kopie van de e-mailwisselingen met de Kroatische consulaire autoriteiten in België toegezonden. Bijgevolg beschikt het CGVS sinds 26 november 2024 over volledige kopieën van die e-mails. Het is duidelijk dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met deze e-mails noch met de inhoud ervan. Het CGVS heeft immers geen enkel onderzoek verricht om na te gaan of de persoon die deze e-mails heeft ondertekend (mevrouw I. L.) daadwerkelijk op het Kroatische consulaat te Brussel werkt. Bijgevolg, en gelet op het voorgaande, heeft het CGVS niet alleen geen rekening gehouden met alle informatie die de verzoekers in het kader van hun 4de verzoek om internationale bescherming hebben verstrekt, maar ook de authenticiteit van de met de Kroatische consulaire autoriteiten in België uitgewisselde e-mails niet op geldige wijze ontkracht.”* In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat het CGVS van mening is dat verzoekers niet objectief hebben aangetoond dat zij niet langer internationale bescherming in Kroatië zouden genieten, maar dat daarbij geen rekening gehouden werd met de positie van I. L. op het Kroatische consulaat in Brussel. Verzoekers stellen dat Mevrouw I.L. de eerste secretaris van de Kroatische ambassade in België is en dat deze functie duidelijk wordt aangegeven in haar emails aan verzoekers. Zij stellen verder dat volgens wikipedia de functies van een diplomatieke missie onder andere het vertegenwoordigen van de zendstaat naar de ontvangende staat inhoudt (bijlage 5), en dat de eerste secretaris een belangrijk lid is van de staf van de ambassadeur, net als de eerste adviseur of de defensieattaché (internetlink). Zij stellen dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het CGVS helemaal niet heeft gecontroleerd of I.L. inderdaad de eerste secretaris van de Kroatische ambassade in België is en dat bijgevolg ervan moet worden uitgegaan dat mevrouw I. L. wel degelijk de Kroatische autoriteiten in België vertegenwoordigt, met inbegrip van de Kroatische autoriteiten die belast zijn met de internationale bescherming. Zij betogen dat uit het antwoord van I.L. bovendien duidelijk objectief kan worden afgeleid dat de verzoekers (evenals

respectievelijk verzoekers ouders en twee zussen en verzoeksters ouders, broer en zus) in Kroatië niet langer internationale bescherming genieten. Zij argumenteren hierover als volgt: *“De vraag aan de Kroatische (consulaire) autoriteiten in België luidde als volgt: “(...) I was granted asylum in Croatia in 2019 for 5 years. I left Croatia in the same year to Belgium. Now my residency has expired. Do I have right to asylum in Croatia? This is my national number [...]”.* Mevrouw I. L. stuurde de volgend antwoorden: *“Dear Mr M., you should apply for asylum in Belgium since you are living there”* en *“You don’t have right to asylum in Croatia because you left Croatia and came to Belgium”*. Uit deze antwoorden van de eerste secretaris van de Kroatische ambassade in België blijkt dus duidelijk dat de aan de verzoekers (en hun kinderen) verleende internationale bescherming niet langer geldig is. Bijgevolg genieten de verzoekers, in tegenstelling tot wat het CGVS in de bestreden beslissingen stelt, niet langer effectieve internationale bescherming in Kroatië. Gelet op het voorgaande hebben de verzoekers duidelijk objectief aangetoond dat zij in Kroatië niet langer van internationale bescherming genieten. Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissingen is derhalve onjuist en niet naar behoren gemotiveerd.” Zij wijzen erop dat de uitwisseling van emails plaatsvond na de afsluiting van het derde verzoek om internationale bescherming dat zij hebben ingediend en dat zij bijgevolg nieuwe elementen of feiten hebben aangevoerd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Zij stellen verder dat de bestreden beslissingen artikel 33, lid 2, sub d van de Asielprocedurerichtlijn schenden aangezien de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de nieuwe bewijzen die zij via hun raadsman hebben overgemaakt en voordien nooit hebben voorgelegd.

Met betrekking tot Syrië stellen zij dat het CGVS op 9 december 2024 een bericht op de website heeft gepubliceerd waarin wordt gesteld dat de geplande persoonlijke onderhouds voor verzoekers uit Syrië zijn opgeschort. Met betrekking tot de situatie in Syrië en de behandeling van de Koerden verwijzen zij naar artikels van Radio France van 11 december 2024 en Le Monde van 11 december 2024 (internetlinks) en betogen dat hieruit blijkt dat niet kan worden aangenomen dat zij in geval van terugkeer naar Syrië geen enkel risico zouden lopen op vervolging of ernstige schade en dat bijgevolg de bestreden beslissingen de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet schenden alsook artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers vragen hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen of uiterst subsidiair de bestreden beslissingen te vernietigen.

3.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschriften:

- 1.Kopie van de bestreden beslissingen;
- 2.Kopie van de aanstelling van het Bureau voor Juridische Bijstand van Brussel d.d. 12 december 2024;
- 3.Kopie van de e-mail van S. COPINSCHI aan het CGVS van 26 november 2024;
- 4.Kopie van de e-mail van S. COPINSCHI aan het CGVS van 9 december 2024;
5. Kopie van de e-mail van 11 december 2024 van het CGVS aan S. Copinschi;
6. Kopie van de site van het CGVS van 11 december 2024.

4. Nota

4.1. De commissaris-generaal legt de zaak met rolnummer 329 369 een nota ‘Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure’ van 24 december 2024 neer waarin zij antwoordt op het middel zoals ontwikkeld in het verzoekschrift en in bijlage volgend document toevoegt: *“Country Report: Croatia. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE van 10 juli 2024 (internetlink).

4.2. In zijn brief van 7 januari 2025, vraagt de advocate van verzoeker in de voormelde zaak te worden gehoord door de Raad.

5. Aanvullende nota's

5.1. De commissaris-generaal legt in de zaak met rolnummer 329 437 een aanvullende nota van 18 maart 2025 neer waarin volgend nieuw element wordt ter kennis gebracht: *“Country Report: Croatia. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE van 10 juli 2024 (internetlink).

5.2. De advocate van verzoekster legt een aanvullende nota van 16 maart 2025 neer waarin volgend nieuw element wordt bijgebracht: OSAR, *“Conditions d’accueil en Croatie. Rapport sur la situation des personnes requérantes d’asile et des personnes bénéficiant d’une procédure de protection en Croatie”*, februari 2025.

Ter terechtzitting wordt dezelfde aanvullende nota van 16 maart 2025 neergelegd in de zaak met rolnummer 329 369.

6. Beoordeling

6.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze

6.3. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, punt 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet

kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, punt 61).

Voorts oordeelde het Hof dat elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming overgelegd moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden en dat het feit dat een document niet kan worden geauthenticeerd als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling van het verzoek waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32 (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 44).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, punt 62).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, maar ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

6.4. De mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, is vastgelegd in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken,

wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) (HvJ 16 juli 2020, C517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

6.5. In het geval van een volgend verzoek van een verzoeker om internationale bescherming die reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU lidstaat, zoals *in casu*, dient de beoordeling van het al dan niet aanwezig zijn van nieuwe elementen die zijn voorgelegd door de verzoekers of nieuwe feiten die aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, bijgevolg te gebeuren ten aanzien van de situatie in de andere EU lidstaat waar zij reeds internationale bescherming hebben verkregen.

In casu werd door de commissaris-generaal in het kader van het verzoek om internationale bescherming ingediend door hun ouders, mede namens verzoekers, vastgesteld dat zij reeds internationale bescherming genieten in Kroatië en werden beslissingen niet-ontvankelijk (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) genomen omdat het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming er gerespecteerd worden niet werden weerlegd. De Raad was van oordeel dat zij niet op overtuigende wijze aannemelijk maakten dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn rechtspraak inzake statushouders in andere EU lidstaten, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Kroatië werd verleend, kunnen stellen. Zoals reeds aangehaald dienden verzoekers daarna in eigen naam een tweede en derde verzoek om internationale bescherming in. Daarin herhaalde verzoeker met betrekking tot zijn situatie als statushouders in Kroatië dat hij er niet kon studeren of werken en dat er veel racisme en discriminatie was en van anderen hoorde dat zij naar Kroatië werden gerepatriëerd en op straat verbleven en dat er hen veel werd beloofd inzake onderwijs en werkgelegenheid maar hiervan niets hebben gekregen. Verzoekster legde geen bijkomende verklaringen af met betrekking tot de situatie in Kroatië in het kader van haar tweede verzoek en stelde bij haar derde verzoek dat zij er niet naar school kan en dat er veel racisme is en dat zij er niet welkom zouden zijn in geval van terugkeer.

Verzoekers' eerste verzoeken in eigen naam werden door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in Kroatië. De Raad was in zijn arresten van 8 november 2022 van oordeel dat de verzoekers geen van beide elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Kroatië reeds werd toegekend en dat het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië zullen worden geëerbiedigd, niet wordt weerlegd. In zake racisme in Kroatië wees de Raad er in beide arresten op dat vreemdelingen in Kroatië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Kroatische autoriteiten haar verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Kroatië en dat dit evenmin inhoudt dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoekers bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Met betrekking tot de volgende verzoeken van beide verzoekers stelde de commissaris-generaal vast dat zij met de door hen aangebrachte elementen niet aantoonde hun grondrechten als statushouders in Kroatië niet gerespecteerd zouden worden en dus geen elementen waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking kwamen en werden de beschermingsverzoeken afgesloten met beslissingen niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Verzoekers stelden geen beroep in tegen deze respectievelijke beslissingen van 1 maart 2023 en 9 september 2024. *In casu* dient bijgevolg het onderzoek van de door verzoekers in het kader van hun huidige derde volgende verzoeken neergelegde en aangehaalde elementen te gebeuren ten aanzien van het vermoeden dat verzoekers' rechten als statushouders in Kroatië in geval van terugkeer naar deze lidstaat zullen gerespecteerd worden, zoals in het kader van hun vorige verzoeken besloten door de commissaris-generaal en de Raad.

6.6. In het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker, gevraagd op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt: "*Ik heb vandaag nieuwe documenten*

meegebracht. Hiernaast heb ik geen nieuwe elementen. Ik vraag nog steeds asiel aan omwille van dezelfde redenen als de vorige keer. Ik wil wel toevoegen dat de Koerden in het Noorden van Syrië nog steeds zwaar gevisieerd worden. Er zijn zware bombardementen, en scholen werden verboden door Koerden, ook de Koerdische taal is niet meer toegestaan". Erop gewezen dat hij internationale bescherming geniet in Kroatië en gevraagd waarom hij niet kan of wil terugkeren naar dat land, verklaart verzoeker: "Ik mocht daar niet naar school gaan, en er is heel veel racisme tegen vreemdelingen. Het leven was er heel moeilijk voor vluchtelingen. Het is er zo slecht dat zelf Kroaten hun eigen land verlaten. Er is geen werk, de economische situatie is er slecht. In de regio waar ik verbleef woonden alleen maar oudere mensen. Om die reden wil ik niet terugkeren naar daar. Ik heb de Kroatische ambassade gecontacteerd, heb hen uitgelegd dat ik een verblijfskaart had voor hun land, en dat ik al 5 jaar vertrokken was, en dat ik wilde weten of ik nog steeds bij hen ingeschreven was. Ik gaf hen mijn nationaal nummer, en toen hebben ze mij geantwoord dat ik nergens meer ingeschreven stond, dat ik daar niet meer gekend ben. Mijn zus heeft hier een bewijs van, ze zal die straks voorleggen tijdens haar interview" (Verklaring volgend verzoek, verzoeker, vragen 17 en 20).

Verzoekster verklaarde gevraagd op basis van welke nieuwe elementen zij opnieuw internationale bescherming vraagt: "De laatste keer vroegen jullie me of ik terug wou keren naar Syrië, en toen zei ik van niet. Maar nu, most ik terugkeren naar Afrin, zou ik gedwongen naar de legerdienst moeten gaan. Langs een andere kant zou mijn familie me verplichten om te trouwen, gedwongen. Ik wil niet terug naar Syrië, ik leef nu hier in België, mijn leven is hier. Ik ben moslima, maar heb me hier goed geïntegreerd, ik voel me hier goed. In Syrië is veel racisme tegen de Koerden. Hiernaast zijn de problemen die ik de vorige keren aanhaalde zijn nog steeds actueel, mijn vrees bij terugkeer ook". Verzoekster legt ook een email van de Kroatische ambassade in België neer en verklaart hierover: "Mijn broer wou dit document voorleggen tijdens zijn interview (zie dossier broer A.), maar het lag bij mij, daarom leg ik het nu voor. We hebben de Kroatische ambassade gecontacteerd om nieuws over onze gegevens daar te vragen, en daar hebben ze gezegd dat wij daar niet meer ingeschreven stonden, dat we daar niet meer bekend staan. Dus daar hebben we niets meer te zoeken". Erop gewezen dat zij internationale bescherming geniet in Kroatië en gevraagd waarom zij niet kan of wil terugkeren naar dat land, verklaart verzoekster: "Ik mocht in Kroatië niet naar school gaan, omdat ik nog maar 14 jaar oud was. Bovendien was er veel racisme tegen ons. Ik ging er bijvoorbeeld mijn zusje eens halen, en al de andere leerlingen hebben me toen beledigd, vernederd. Om deze redenen wil ik niet terugkeren naar Kroatië" (verklaring volgend verzoek, verzoekster, vragen 17, 19 en 20).

Beide verzoekers leggen de vermelde emails van de Kroatische ambassade, artikels over het racisme tegen Koerden in Syrië (AD, verzoekster, documenten, stukken 1 en 2) en berichten over de legerdienst van het Comité van Defensie van de Syrische oppositie en nieuwsberichten inzake het geweld tegen Koerden (AD, verzoeker, documenten, stukken 1 en 2) neer. De emails werden per email overgemaakt door hun advocaat.

Uit de door beide verzoekers neergelegde emailuitwisseling blijkt dat verzoekers' vader per email volgende vraag stelde: "Hello, I have a question. I was granted asylum in Croatia in 2019 for 5 years. I left Croatia in the same year to Belgium. Now my residency had expired. Do I have the right to asylum in Croatia? This is my national number (...)" (Vrije vertaling: "Hallo, ik heb een vraag. Ik kreeg asiel in Kroatië in 2019 voor 5 jaar en ik verliet Kroatië hetzelfde jaar. Mijn verblijf is nu verstreken. Heb ik het recht op asiel in Kroatië? Dit is mijn nationaal nummer (...)"). In een email ondertekend door I. L., First secretary, Embassy of the Republic of Croatia to Belgium kan het volgende antwoord gelezen worden: "Dear mr M., you should apply for asylum in Belgium" (vrije vertaling: "Geachte heer M., u dient een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België"). In een nieuwe email als antwoord hierop van verzoeker vraagt verzoekers' vader het volgende: "Sorry, you did not understand what I meant. I had the right to asylum in Croatia in 2019 and I got a 5-year residence permit, but I left Croatia. My question is, do I still have the right to asylum in Croatia?" (vrije vertaling: "Excuseer, u heeft niet begrepen wat ik bedoelde. Ik had recht op asiel in Kroatië in 2019 en ik kreeg een verblijfsvergunning voor vijf jaar maar ik verliet Kroatië. Mijn vraag is, heb ik nog steeds recht op asiel in Kroatië?"). Het antwoord daarop luidt als volgt: "Dear Mr. M., You don't have the right to asylum in Croatia because you left Croatia and came to Belgium" (vrije vertaling: "Geachte heer M., u heeft geen recht op asiel in Kroatië omdat Kroatië verliet en naar België kwam").

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers' verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en zij geen bijkomende elementen naar voor brengen waaruit zou blijken dat zij niet langer bescherming genieten in Kroatië, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn en dat hen een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Kroatië. Daarbij wordt het volgende overwogen: "Louter door te verklaren dat u niet langer gekend zou zijn in Kroatië, volstrekt blote

beweringen, toont u immers niet op objectieve wijze aan dat de Kroatische autoriteiten uw beschermingsstatus en hieruit voortvloeiende verblijfsstatus – alsook die van uw familieleden – werkelijk definitief zou hebben beëindigd toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Ook de door u neergelegde screenshots kunnen allerminst worden aanvaard als sluitend bewijsmateriaal voor de door u geponeerde beweringen hieromtrent (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Om te beginnen betreffen dit immers slechts screenshots van e-mails, hetgeen betekent dat deze op erg eenvoudige wijze onderhavig kunnen zijn geweest aan manipulatie en fraude. De authenticiteit van deze correspondentie kan geenszins worden nagegaan. Daarbij kan uit de inhoud van dit mailverkeer evenmin op objectieve en onomstootbare wijze worden afgeleid dat u en uw familieleden niet langer zouden kunnen rekenen op internationale bescherming in Kroatië. Het loutere vermeende feit dat een medewerker van de Kroatische ambassade in België – geenszins bevoegd in deze – uit de losse pols en in twee zinnen zonder meer zou hebben beweerd dat jullie in België asiel moeten aanvragen omdat jullie nu eenmaal hier zijn en dat u geen recht heeft op asiel in Kroatië omdat u dat land verlaten hebt, vormt logischerwijze geen officieel bewijs voor het vermeende gegeven als zou uw beschermingsstatus in Kroatië werkelijk niet meer geldig zijn. Nergens tonen u en uw familieleden op objectieve wijze aan dat jullie niet langer internationale bescherming genieten in Kroatië en dat jullie zich in het kader van het verkrijgen van nieuwe verblijfsdocumenten niet langer tot de daartoe bevoegde Kroatische diensten kunnen wenden. Het CGVS beschikt evenmin over informatie in die trant. U geraakt in deze met andere woorden niet verder dan blote beweringen.”

Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat verzoekers raadvrouw op 26 november 2024 per email de hierboven uiteengezette emailuitwisselingen heeft overgemaakt en dat bijgevolg een kopie werd overgemaakt van deze email-uitwisseling aan het CGVS. Er kan niet blijken dat verzoekers “slechts screenshots” van deze emails zouden hebben overgemaakt, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissingen.

In haar verweernota stelt de commissaris-generaal evenwel dat zij niet betwist dat I.L. werkzaam is als First Secretary bij de Kroatische ambassade en geeft daarmee aan dat zij niet langer twijfelt aan de authenticiteit van de door verzoekers neergelegde emails. Wel blijft zij van mening dat de emails die voorliggen geen officieel en onomstootbaar bewijs zouden vormen van het feit dat verzoekers en hun familieleden niet langer internationale bescherming genieten in Kroatië. In haar verweernota merkt de commissaris-generaal op dat uit de emails van de medewerker van de ambassade in België niet kan blijken dat deze medewerker enige verificatie zou hebben gedaan in het dossier van verzoeker.

Volgens het AIDA rapport voorziet de Kroatische wetgeving in een beperkt aantal gevallen waarin de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kan worden beëindigd of ingetrokken (AIDA, p. 138-140). Daarbij dient het Ministerie van Binnenlandse Zaken in elk individueel geval een gemotiveerde beslissing te nemen volgens een procedure waarbij de statushouder de gelegenheid wordt gegeven te reageren op de redenen op grond waarvan het Ministerie zijn voornemen baseert om de status in te trekken en bestaat in elk geval de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen de beslissing tot beëindiging of intrekking.

Het kan niet betwist worden dat de medewerkster van de ambassade van Kroatië haar land vertegenwoordigt, zoals wordt opgemerkt in het verzoekschrift. Evenwel dient in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit de emails van de medewerkster van de Kroatische ambassade niet kan blijken dat werd geverifieerd of de aan verzoekers door Kroatië verleende status werd ingetrokken of herroepen of beëindigd, noch of hun verblijfsvergunningen zouden zijn ingetrokken. Verder wordt in de antwoorden van de medewerkster niets vermeld over het individuele dossier van verzoekers’ vader en de status die hem en zijn familieleden in het verleden werd verleend door de Kroatische asielautoriteiten. In de eerste email wordt verzoekers vader enkel geadviseerd om asiel aan te vragen in België. In de tweede email wordt weliswaar gesteld dat hij geen recht heeft op asiel in Kroatië omdat hij dit land verliet en naar België kwam, maar wordt evenmin iets gezegd over de internationale beschermingsstatus die hem en zijn familieleden in het verleden werd verleend door de Kroatische asielautoriteiten, laat staan dat deze zouden zijn ingetrokken, herroepen of beëindigd. Er ligt evenmin informatie voor waaruit kan blijken dat de ambassade van Kroatië in België bevoegd zou zijn om beslissingen in die zin te nemen. Uit de emails, die enkel gericht zijn tot de vader van verzoekers, kan evenmin afgeleid worden dat verzoekers niet meer gekend zouden zijn in Kroatië of nergens meer ingeschreven zouden zijn, zoals verzoekers in hun respectievelijke verklaring volgend verzoek verklaren. Verder kan uit het administratief dossier niet blijken dat verzoekers na de mededeling van de Kroatische ambassade aan hun vader contact hebben opgenomen met de bevoegde autoriteiten in Kroatië om na te gaan of zij nog steeds internationale bescherming genieten, dan wel of enige procedure tot beëindiging van de aan hen verleende internationale bescherming werd opgestart.

Waar verzoekers nog betogen dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de email van hun advocaat waarin de kopieën van de email-uitwisselingen werden bijgebracht, en geen

onderzoek werd gevoerd over de persoon die de emails ondertekende, blijkt uit het voorgaande dat niet ter discussie staat dat I.L. eerste secretaris op de ambassade van Kroatië in België is en evenmin de inhoud van deze emails, zodat verzoekers' betoog niet tot een andere conclusie kan leiden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat volgens de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken.

In het rapport van OSAR bijgebracht door verzoeker door middel van hun aanvullende nota, wordt gesteld dat de verblijfsvergunning van vijf jaar voor vluchtelingen en de verblijfsvergunning voor drie jaar voor begunstigden van subsidiaire bescherming wordt ingetrokken indien de betrokkene Kroatië verlaat of meer dan zes maanden buiten Kroatië verblijft zonder het ministerie van binnenlandse zaken hiervan op de hoogte te stellen (OSAR, p. 47). Het AIDA rapport vermeldt dat in dergelijk geval een geldboete wordt opgelegd aan de betrokkene.

Hieruit kan weliswaar worden afgeleid dat de verblijfsvergunningen van verzoekers en hun familieleden kunnen ingetrokken worden en dat hen een geldboete kan worden opgelegd, maar er ligt momenteel geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat het verstrijken van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning uitgereikt aan een begunstigde van internationale bescherming aanleiding geeft tot het intrekken, herroepen of beëindigen van deze status als dusdanig.

De mededeling van de Eerste Secretaris van de Kroatische ambassade dat verzoeker geen recht op asiel heeft in Kroatië omdat hij deze lidstaat verlaten heeft en naar België is gekomen, kan bijgevolg niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers niet langer internationale bescherming zouden genieten in deze lidstaat. De emails bevatten verder geen informatie waaruit kan blijken dat verzoekers hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Kroatië mits het zetten van een aantal stappen niet opnieuw zouden kunnen laten gelden. Voorts kan ook uit de vaststelling dat verzoekers mogelijk een geldboete zullen krijgen omdat zij het Ministerie van Binnenlandse Zaken niet informeerden over hun verblijf in het buitenland evenmin worden afgeleid dat verzoekers daardoor buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van verregaande materiële deprivatie riskeren te belanden waardoor de bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid zoals bepaald door het Hof van Justitie in de zaak Ibrahim e.a. in het geval van verzoekers zou bereikt zijn.

Het gegeven dat de emailuitwisseling plaatsvond na het vorige verzoek om internationale bescherming doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat hieruit niet kan blijken dat verzoekers actueel niet langer internationale bescherming zouden genieten in Kroatië, noch dat zij niet in staat zouden zijn hun rechten als statushouders in Kroatië mits het nemen van een aantal démarches te doen gelden.

Waar beide verzoekers in hun respectievelijke verklaringen nog verwijzen naar racisme in Kroatië wijst de Raad erop dat hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers in geval van terugkeer naar Kroatië hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Verzoekers brengen ook geen objectieve landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat racisme en xenofobie in Kroatië dermate ernstig zijn of dermate systematisch dat het niveau van hardheid wordt bereikt om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. De Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Kroatië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Kroatië.

Bovendien houdt dit evenmin in dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoekers bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Kroatië met name het "Country Report: Croatia. Update 2023" gepubliceerd door AIDA/ECRE in juli 2024, en OSAR, "*Conditions d'accueil en Croatie. Rapport sur la situation des personnes requérantes d'asile et des personnes bénéficiant d'une procédure de protection en Croatie*" van februari 2025, niet dat de levensomstandigheden in Kroatië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door verzoekers aangehaalde redenen waarom zij niet naar Kroatië zouden kunnen terugkeren op goede gronden als volgt gemotiveerd: "*De verdere verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming*

aanhaalt aangaande uw vrees bij terugkeer naar Kroatië, zijn voorts in wezen inhoudelijk identiek aan de motieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet, meer bepaald naar vormen van racisme die in de Kroatische samenleving prevalent zouden zijn, de slechte socio-economische situatie aldaar en het gebrek aan toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Het louter herhalen van en volharden in eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in dit land wat u betreft vergroot” en “De verdere verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt aangaande uw vrees bij terugkeer naar Kroatië, zijn voorts in wezen inhoudelijk identiek aan de motieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot een verwijzing naar motieven die u in het verleden hebt uiteengezet, meer bepaald naar vormen van racisme die in de Kroatische samenleving prevalent zouden zijn, de slechte socio-economische situatie aldaar en het gebrek aan toekomstmogelijkheden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20). Het louter herhalen van en volharden in eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet worden beschouwd als zijnde een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in dit land wat u betreft vergroot.”

Deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden in het verzoekschrift geheel ongemoeid gelaten, zodat zij worden overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat in de huidige stand van zaken de door verzoekers neergelegde documenten niet volstaan om aannemelijk te maken dat zij en hun familieleden niet langer internationale bescherming genieten in Kroatië of niet in staat zouden zijn er hun rechten als statushouders te doen gelden. Evenmin kan blijken dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Kroatische autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan.

Verzoekers maken niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Hof van Justitie, noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die hen in Kroatië werden verleend, kunnen stellen, zoals reeds in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen nieuwe elementen voorleggen die ertoe zouden kunnen leiden dat het vermoeden dat hun rechten als begunstigden van internationale bescherming in Kroatië worden gerespecteerd zou kunnen weerlegd worden. Er worden bijgevolg geen nieuwe elementen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in België in aanmerking komen.

Verzoekers' verklaringen in het kader van hun volgend verzoek en de door hen neergelegde landeninformatie hebben voor het overige enkel betrekking op de situatie in Syrië en hebben geen betrekking op de situatie van verzoekers in hun hoedanigheid als statushouders in Kroatië. Zij kunnen bijgevolg bovenstaande beoordeling niet ombuigen.

In de bestreden beslissingen wordt verder op goede gronden gemotiveerd: *“Verder brengt u in het kader van uw huidige asielaanvraag geen bijkomende verklaringen aan waaruit zou mogen blijken dat een terugkeer naar Kroatië wat u betreft onmogelijk zou zijn. De door u neergelegde documenten zijn niet bij machte om een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. De nieuwsartikels beschrijven louter een algemene situatie in uw land van herkomst, Syrië. Bijgevolg worden deze als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, die zoals reeds gesteld gebeurt ten aanzien van Kroatië.”*

Het onderzoek van verzoekers' beschermingsnood ten aanzien van hun land van nationaliteit, *in casu* Syrië, is *in casu* niet aan de orde aangezien geen nieuwe elementen zijn voorgelegd die het vermoeden dat verzoekers' grondrechten als personen die internationale bescherming genieten in Kroatië weerleggen.

Verzoekers' betoog inzake hun vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Syrië, de door hen aangebrachte landeninformatie in dit verband en hun verwijzing naar de mededeling van het CGVS inzake de opschorting van de behandeling van dossiers van Syrische verzoekers om internationale bescherming is bijgevolg niet dienstig.

Er worden geen nieuwe feiten of elementen aangetoond in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hun beschermingsverzoeken worden dan ook op basis van die rechtsgrond door de commissaris-generaal terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET